

Женското движение въ гр. Севлиево

Когато се говори за женското движение у насъ, не може да не се взема предвидъ общественото движение въобще, що промѣнливитѣ условия на нашия животъ до и следъ освобождението ни създадоха

Духовното и политическо робство на България създаваше особенъ родъ задължения на тогавашната ни интелигенция. Тогава тя се ръководеше отъ доминиращитѣ политически и обществени задачи на времето и се ограничаваше съ организиране и пробуждане „заспалия нашъ народъ“ — къмъ борбата за освобождението ни.

По-издигнатитѣ духовно и напредналитѣ економически среди заемаха авангарда на тогавашнитѣ ни народни будители и трескаво заработиха за организиране и правилно канализиране на подзетата работа, силитѣ и материалнитѣ сръдства на която се набавяха отъ тѣхъ.

Съставенитѣ освободителни „комитети“ направляваха и будно бдѣха за планомерното и резултатно изразходване на силитѣ и сръдствата, съ които разполагаха. Въ тоя трескавъ кипежъ на работа вземаха участие всички будни елементи въ страната, въ числото на които се редеше и нашия малкъ, но ценящъ свободата си, еснафски градъ Севлиево.

Догдето съпругътъ, бащата и братътъ пишеха прокламации, ковеха оржия, лѣяха куршуми изъ нашия край — съпругата, майката и сестрата скришомъ, съ рискъ на честъта и живота си, ги разнасяха между населението, или ги пренасяха (въ пазвитѣ и подъ фуститѣ си) и закопаваха на безопасни мѣста — по нивя, лозя, кжшли и др.